

Arrest

nr. 311 119 van 9 augustus 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juli 2024, en ter kennis gebracht op 31 juli 2024.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 2 juli 2024, diende op 3 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekers vingerafdrukken werden afgenomen in Polen op 13 juni 2024 (Eurodac).

Op 10 juli 2024 werd verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

Op 12 juli 2024 werd een verzoek tot terugname ingediend bij de Poolse overheid.

Op 17 juli 2024 deelde de Poolse overheid mee dat zij instemt met de terugname van verzoeker in toepassing van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening.

Op 30 juli 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot vasthouding en een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing, die op 31 juli 2024 ter kennis werd gebracht aan verzoeker, en waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart

te heten:

naam: T.

voornaam: G. W.

geboortedatum: [...].01.1996

geboorteplaats: Seyabo

nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer T., G. W., verder de betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaart te zijn, diende op 03.07.2024 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. De betrokkene stelt zijn residentiekaart achtergelaten te hebben in Eritrea.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Polen op 13.06.2024.

De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 10.07.2024. De betrokkene verklaart religieus gehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene zijn partner bevindt zich niet in België en vergezelt de betrokkene niet in het verzoek om internationale bescherming. De betrokkene verklaart geen familieleden in België of in een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene verklaart Eritrea verlaten te hebben in 2020 en door Ethiopië en Soedan naar Zuid-Soedan gereisd te zijn. De betrokkene verklaart er ongeveer vier maanden na zijn vertrek uit Eritrea aangekomen te zijn.

De betrokkene stelt er verbleven te hebben tot 2024. De betrokkene verklaart vervolgens door Uganda en Dubai naar Wit-Rusland gereisd te zijn en daar een maand en twee weken verbleven te hebben. De betrokkene stelt vervolgens ongeveer twee maanden in Polen verbleven te hebben. Daarna stelt hij door Duitsland naar België gereisd te zijn en er op 01.07.2024 aangekomen te zijn.

Op 12.07.2024 werden de Poolse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 17.07.2024 stemden de Poolse instanties met toepassing van 18(1)b van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene.

De betrokkene verklaart illegaal het grondgebied van de lidstaten via Polen betreden te hebben. Hij stelt dat zijn vingerafdrukken onder dwang werden genomen. Hij verklaart er geen verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben.

We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de

gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten.

De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Polen. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens leverde een resultaat type "1" met betrekking tot Polen op. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Polen.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Polen. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Poolse instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Polen.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Polen is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Poolse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Polen sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de

betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaart een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat het van bij het begin zijn doel was om naar België te komen. De betrokkene stelt dat hij alleen maar goede dingen over België hoorde. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Polen. De betrokkene stelt dat hij maar een transit was en dat het nooit zijn plan was om naar Polen te gaan. De betrokkene stelt dat hij daar slecht behandeld werd en dat hij opgesloten werd, mishandeld werd en er geen informatie kreeg.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Dat de betrokkene België als doel voorop stelde omdat hij goede dingen over dit land hoorde, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Polen. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene stelt dat hij in Polen slecht behandeld werd en dat hij opgesloten werd, mishandeld werd en er geen informatie kreeg.

Betreffende de vermeende opsluiting en mishandeling, wensen we op te merken dat de betrokkene de omstandigheden en van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. De betrokkene laat in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. De betrokkene verklaarde 2 dagen te zijn opgesloten geweest in het politiekantoor en vervolgens tien dagen in Viala Podlaska. De loutere opsluiting in een gesloten centrum vormt niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gezien het feit dat de betrokkene de vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, denken we te mogen besluiten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Poolse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij niet voldoende werd geïnformeerd over zijn asielprocedure in Polen, en dat zijn vingerafdrukken onder dwang werden genomen merken we op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij in Polen niet voldoende werd geïnformeerd over zijn asielprocedure benadrukken we dan ook er op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan van worden uitgegaan dat Polen de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijp of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

De Poolse instanties stemden op 17.07.2024 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat het in Polen ingediende verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is en de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van dit verzoek kunnen hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Polen.

Polen heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Polen opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van

internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

De betrokkene stelt dat hij opgesloten werd in een gevangenis in Polen. We merken verder op dat wanneer betrokkene in de verantwoordelijke lidstaat bepaalde juridische of strafrechtelijke procedures boven het hoofd heeft hangen dit geen invloed heeft op het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming. Indien hem bepaalde dingen te laste worden gelegd, dient hij de daarvoor voorziene procedures te doorlopen en zijn eventuele straf uit te zitten of te betalen. De betrokkene kan eveneens ter plaatse in beroep gaan als hij de straf of boete onterecht vindt.

Een recente bron betreffende de procedure tot het bekomen van bescherming en opvangfaciliteiten in Polen is het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mode door de "European Council on Refugees and Exiles"(ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusiłowicz en Ewa Ostaszewska-Żuk, <https://asylumineurope.org/reports/country/poland/>, laatste update 13.06.2024, verder AIDArapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Daarnaast verwijzen we ook naar het EUAA-rapport "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Poland" van 30.05.2023 (Polish office for foreigners, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/2023-06/factsheet_dublin_transfers_pl.pdf).

Het AIDA-rapport stelt dat er enkele bezorgdheden zijn of verzoekers die terugkeren onder de Dublinprocedure, onder de voorzieningen van de Poolse wet, wel altijd hun verzoek om internationale bescherming kunnen heropenen. De tijdslimiet die gesteld wordt om het verzoek te heropenen is 9 maanden. In tegenstelling tot artikel 18, lid 2, van de Dublin III-verordening zal in gevallen waarin de asielzoeker bijvoorbeeld de behandeling van zijn asielverzoek in Polen niet heeft afgewacht, maar naar een andere lidstaat is gegaan en niet binnen negen maanden naar Polen is teruggekeerd, het geval niet worden beoordeeld volgens de normale "inmerit"-procedure. Hun aanvraag die na deze termijn wordt ingediend, zal in plaats daarvan worden beschouwd als een volgende aanvraag en worden onderworpen aan een ontvankelijkheidsprocedure (AIDA-rapport, pagina 36). In het geval van de betrokkene zal de procedure hervat worden aangezien zijn verzoek op 13.06.2024 werd ingediend, het verzoek nog niet werd afgesloten en de tijdspanne van 9 maanden nog niet is verlopen.

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers die terugkeren naar Polen onder de Dublinprocedure onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot de opvangstructuren als personen in de reguliere procedure, de versnelde procedure of de ontvankelijkheidsprocedure (AIDA-rapport pagina 54).

Verzoekers hebben volgens het AIDA-rapport recht op materiële opvangvoorzieningen tijdens alle asielprocedures in Polen. Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen de gewone, versnelde en ontvankelijkheidsprocedure. De voorziening van opvangvoorzieningen hangt niet af van de financiële situatie van asielzoekers (AIDA-rapport, pagina 54). Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvang vanaf het moment ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra.

Het EUAA-rapport stelt dat materiële opvangvoorzieningen bestaan uit het volgende: opvang in het centrum met het bijhorende sociale assistentiepakket, een geldbijdrage om eigen verblijf op het grondgebied van de Republiek van Polen te financieren, medische zorgen, assistentie bij een vrijwillige terugkeer en assistentie bij een transfer naar een andere Lidstaat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming onder Regulatie 604/2013 (EUAA-rapport, pagina 4).

Opvangmogelijkheden zijn toegankelijk van zodra de verzoeker zich registreert in het opvangcentrum, dus niet automatisch na het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Enkel medische hulp kan ontvangen worden van het moment van het doen van het verzoek (bijvoorbeeld aan de grens), in speciale situaties, dat wil zeggen, in geval van risico voor het leven of de gezondheid (EUAA-rapport, pagina 5).

Er zijn volgens het AIDA-rapport wel enkele praktische obstakels die de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen kunnen belemmeren. De verzoeker dient zichzelf naar het betreffende opvangcentrum te begeven en dient er zich binnen de twee dagen aan te melden anders wordt hun verzoek afgesloten. (AIDA rapport, pagina 54). De financiële steun die verzoekers krijgen zowel in de opvangcentra als voor privéaccommodatie is vaak niet voldoende om hun eigenlijke kosten te dekken. Deze tegemoetkoming kan wel verhoogd worden door bv. in een opvangcentrum te helpen met verschillende taken (AIDA-rapport, pagina 58- 59). De omstandigheden in de Poolse opvangcentra zijn in het algemeen beter dan in het verleden, hoewel ze nog steeds kunnen verschillen van centrum tot centrum (AIDA-rapport, pagina 64).

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming in Polen in detentie kunnen geplaatst worden indien er geen alternatieven voor detentie zijn en als er een risico op onderduiken is (AIDA-rapport, pagina 87). In het AIDA-rapport wordt gesteld dat de maximum detentieperiode in de wet is voorzien als maximum zes maanden. De initiële beslissing om een verzoeker te detineren wordt uitgegeven voor een periode van zestig dagen. Indien een vreemdeling een verzoek om internationale bescherming indiende tijdens zijn verblijf in het detentiecentrum, kan de periode van detentie enkel verlengd worden als de voorwaarden voor detentie voldaan zijn (AIDA-rapport, pagina 101).

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk

vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene verklaart gezond te zijn. Tot op heden bracht de betrokkene geen medische attesten of andere objectieve elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (AIDA-rapport, pagina 71; EUAA-rapport, pagina 8). Gezondheidszorg voor asielzoekers wordt door de overheid gefinancierd. Indien een verzoeker geen toegang heeft tot materiële opvangvoorzieningen of deze zijn beperkt, dan heeft de verzoeker nog steeds recht op gezondheidszorg (AIDA-rapport, pagina 71). Basis gezondheidszorg wordt georganiseerd in medische kantoren in elk opvangcentrum. De Dienst voor Vreemdelingen verduidelijkte in 2023 dat de GP in de centra 6 diensturen per 120 asielverzoekers heeft, terwijl een verpleegster 20 uren heeft voor hetzelfde aantal patiënten. Beiden hebben 3 uur per week extra per 50 bijkomende asielzoekers. Ze zijn minstens 3 keer per week aanwezig in de centra (AIDA-rapport, pagina 71).

Gezondheidszorg voor asielzoekers bevat ook behandeling voor mensen met mentale gezondheidszorgen. In 2023, tot eind juli, werkten psychologen in alle centra op zijn minst 4 uur per week voor elke 120 asielzoekers. Dit werd verlengd met een uur voor elke bijkomende 50 asielzoekers. Asielzoekers kunnen doorverwezen worden naar een psychiater of psychiatrisch ziekenhuis. Op 1 augustus 2023 veranderden de regels omtrent de werkuren van psychologen. Ze hebben nu 5 werkuren per 120 verzoekers en 1 uur extra voor elke 50 additionele verzoekers. Verzoekers om internationale bescherming kunnen ook doorverwezen worden aan psychiaters of een psychiatrisch ziekenhuis. In 2023 werd, volgens de Dienst voor Vreemdelingen, psychologische bijstand voorzien door vijf ngo's (AIDA-rapport, pagina 71). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals de afgelegen locatie van de Poolse opvangcentra en de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers wanneer dit nodig is (AIDA-rapport, pagina 72).

Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Poolse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Polen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Poolse autoriteiten."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV.

Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot overdracht die op elk ogenblik kan plaatsvinden. Hij heeft dus de

feiten uiteengezet die het indienen van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

2.3. De middelen

2.3.1. Het verzoekschrift voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikelen 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22 van de Grondwet, - de materiële motiveringsplicht — Art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet - art. 2 en 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheids- en zorgvuldigheids-beginsel en de algemene motiveringsplicht, manifeste beoordelingsfout, het beginsel van hoor en wederhoor (het hoorrecht) en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van het recht om te worden gehoord, van de rechten van de verdediging en een Manifeste appreciatiefout aan, Artikel 17 van Richtlijn 2001/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2001 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, het verbod van willekeur.”

Verzoeker steunt zijn betoog op “de [problematische] houding van de Poolse autoriteiten ten opzichte van asielzoekers (...) de laatste jaren”, “in Polen werd hij daar slecht behandeld en werd hij mishandeld, verder kreeg hij geen informatie”, “sinds het uitbreken van de migrantencrisis aan de grens met Wit-Rusland in 2021, zijn er meldingen geweest van onmenselijke leefomstandigheden en schendingen van mensenrechten”, “toename van het aantal aankomsten op Pools grondgebied” en aanvragen om internationale bescherming in 2024, “de juridische bijstand moeilijk te verkrijgen is” en “verzoeker niet in staat is geweest de informatie met betrekking tot de schrijnende situatie in Polen naar voren te brengen”.

Hij licht toe als volgt:

“49. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat een terugkeer naar Polen geen schendingen inhoudt. Indien verwerende partij echter een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, was zij tot een ander besluit gekomen, namelijk dat bij een terugkeer naar Polen, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.

50. Het is immers algemeen bekend dat de houding van de Poolse autoriteiten ten opzichte van asielzoekers problematisch is de afgelopen jaren.

51. De Dublin-verordening is aangenomen op het uitgangspunt dat alle EU-lidstaten de internationale normen en grondrechten naleven, met inbegrip van de rechten die de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM), en dat er in dat opzicht dus wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg werd evenzeer aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomend uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

52. Toch oordeelde het Europese Hof van de Rechten van de Mens (hierna het EHRM) dat er niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in bepaalde lidstaten grote moeilijkheden kan ondervinden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het EU-Handvest). Ook volgens het Hof mogen de andere lidstaten geen asielzoekers overdragen aan de onder de bepaling van de Dublin-Verordening verantwoordelijke lidstaat indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures, onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker in geval van

overdracht naar die lidstaat daar een risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het EU-Handvest. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die ter overdracht bepaalde lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de asielzoeker.

53. In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Zij beweert dat er geen aanleiding bestaat om van de Verordening 604/2013 af te wijken.

54. Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Polen uitvoeren

55. Verzoeker heeft Eritrea verlaten in 2020 en is door Ethiopië en Soedan naar Zuid-Soedan gereisd te zijn, alwaar hij ongeveer vier maanden na zijn vertrek uit Eritrea aangekomen is. In 2024 reisde verzoeker vervolgens door Uganda en Dubai naar Wit-Rusland gereisd en daar een maand en twee weken verbleven te hebben. Verzoeker heeft vervolgens ongeveer twee maanden in Polen verbleven. Daarna reisde hij via Duitsland naar België waar hij op 01.07.2024 aangekomen is.

56. Tijdens zijn verblijf in Polen werd hij daar slecht behandeld en werd hij mishandeld, verder kreeg hij er geen informatie. Eerst werd hij 2 dagen opgesloten in het politiekantoor en vervolgens in Viala Podlaska.

57. Wat de mishandelingen betreft, is het algemeen bekend dat het er aan de grens bijzonder gewelddadig aan toe gaat. Tussen augustus 2021 en februari 2024 stierven ten minste 55 personen aan de grens. HFHR Rapporteert in november 2023 dat 60 personen dood werden aangetroffen aan beide kanten van de grens sinds het begin van de crisis in augustus 2021. Verder stelt men in het AIDA-rapport:

“In April 2023, following his visit at the Polish-Belarusian border, the UN Special Rapporteur on Human Rights of Migrants remarked: “On both sides of the border, fear of being subjected to further acts of violence or other repercussions, such as pushbacks or detention, has prevented affected migrants from seeking medical and non-medical assistance to address their needs”.(p.74-75)

58. Verzoeker stelt niet terug te willen naar Polen omwille van de opsluiting en de mishandelingen die hij aldaar heeft moeten ondergaan. De verklaringen van de verzoekende partij worden bevestigd door talrijke openbare verslagen waarin de systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Polen aan de kaak worden gesteld. Verder stelt hij dat er geen informatie werd gegeven. Het AIDA-rapport bevestigt deze stelling: er zijn geen vertalers beschikbaar in de detentiecentra.

59. Er kan niet ontkend worden dat de omstandigheden voor asielzoekers in Polen de laatste jaren onderwerp van grote bezorgdheid zijn. Vooral sinds het uitbreken van de migrantencrisis aan de grens met Wit-Rusland in 2021, zijn er meldingen geweest van onmenselijke leefomstandigheden en schendingen van mensenrechten.

60. Uit het AIDA-rapport blijkt immers dat in de praktijk verzoekers om internationale bescherming automatisch opgesloten en worden alternatieven voor detentie niet ernstig overwogen:

“Detention is possible in law and in practice in all asylum procedures, and since 2021, it is frequently applied especially in the case of the unlawful crossing of the border at the Polish-Belarusian. It should be noted that in several cases, despite having expressed their wish to apply for asylum, their applications were not immediately registered, and third country nationals were detained on the basis of the Act on foreigners provision on the possibility of issuing a deportation decision.⁵⁰⁵ Their asylum applications were registered only in detention centres.

There are concerns that detention is not used as a measure of last resort and is often applied or pro-longed automatically. Additionally the foreigners in most cases are not represented by the professional lawyers- attorney at law or advocates and the courts rely on Border Guard motions, which omit arguments that could indicate that detention is pointless or unjustified. Border Guards are treated by the courts as experts in a migration field and this is a reason why their interpretation of law is accepted by the courts. Whatsoever the research shows that motion on detention did not contain information about contraindications of placing the migrants in detention.⁵⁰⁸ Only in August 2021, 1,089 persons were placed in detention centres in Poland.

According to relevant research, the Border Guard appears to give priority to internal regulations (instructions, circulars, recommendations issued by their superiors) above national law.⁵⁰⁹ Submission of requests on prolonging the stay in detention by Border Guard is generally considered standard and normal practice. It is not accompanied by a deeper reflection on the need for further detention.” (p.88)

61. Verder stelt men dat als de asielprocedure zal eindigen met een definitieve beslissing binnen 6 maanden na het aanvragen van de vluchtelingenstatus, zullen asielzoekers hun hele asielprocedure in detentie doorbrengen, maar er is geen informatie beschikbaar over de vraag of dat voor de meesten van hen het geval is. In de praktijk betekent dit dat vreemdelingen niet weten hoe lang ze in het detentiecentrum zullen verblijven, wat de oorzaak is van het leed en de angst en de verslechtering van hun psychologische toestand verergert. Automatische en lange opsluiting van buitenlanders, gebrek aan de juiste psychologische hulp resulteerde in hongerstakingen en zelfmoordpogingen. Bovendien zien de detentiecentra eruit als

gevangenissen met tralies in de ramen en spreken de grenswachten gedetineerden aan met hun identificatienummers in plaats van met namen.

62. De detentieomstandigheden zijn duidelijk onmenselijk.

63. Bovendien is in de meeste detentiecentrums slechts 2 vierkante meter per persoon voorzien. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volstaat het dat een gedetineerde over minder dan 3 m² persoonlijke ruimte beschikt om te spreken van een schending van artikel 3 EVRM. Vooral als dit gepaard gaat met andere ongunstige omstandigheden, zoals gebrek aan basisvoorzieningen, onvoldoende toegang tot frisse lucht, of gebrek aan mogelijkheden voor sociale interactie en recreatie zoals dit in Polen het geval is.

64. Verder stelt GDP in het artikel "Poland: Detainees Hold Largest Hunger Strike To-Date; Poles Called To Vote on Refugee and Migrant Policies" van 10.10.2023 het volgende over de onmenselijke detentieomstandigheden in Polen:

"Between 5 and 9 September, immigration detainees in Poland's Przemysl detention centre (Guarded Centre for Aliens) held a hunger strike against "arbitrary detention" and their prolonged detention in the centre. Taking place against a backdrop of grow-ing anti-migrant rhetoric in the run up to the country's October elections and referendum, this was the largest collective hunger strike to-date.

According to Grupa Granica, an organisation which assists migrants in Poland, up to 70 people participated in the strike at the cen-tre, which has a detainee population of 100. Amongst their demands, strikers called for access to healthcare, ability to connect with friends and family through social media, and a guarantee that detainees' rights will be respected. In particular, they called for an end to lengthy detention periods. As one detainee explained to Balkan Insight, detainees in the centre have no idea when they will leave the centre. "Even criminals in prisons know when they will be released," he said.

The strike reportedly ended soon after masked men stormed into cells within the centre on 8 September, and beat detainees with sticks.

Since 2021, the numbers of migrants and asylum seekers entering Poland has increased, largely due to significant numbers of arrivals entering from Belarus. Many are pushed back into Belarus, while most of those who successfully reach Poland are arrested and detained. According to the Polish Border Guard, by the end of August some 19,000 people had attempted to enter Poland from Belarus this year, compared to 16,000 throughout 2022. According to Grupa Granica, 1,008 foreigners were placed in immigration detention during the first half of 2023.

The country's ruling party, the Law and Justice Party (PiS), has responded with discriminatory and belligerent language focused on the "defence" of the eastern border from "illegal migrants." In an attempt to legitimise these policies, on 15 October PiS will hold a referendum (on the same day as the national elections) which includes questions regarding the country's migrant and refugee poli-cy. Two of the referendum's four questions are:

"Do you support the removal of the barrier on the border between the Republic of Poland and the Republic of Belarus?"

"Do you support the admission of thousands of illegal immigrants from the Middle East and Africa, in accordance with the forced relocation mechanism imposed by European bureaucracy?"

The referendum has been extensively criticised by rights groups. According to the Helsinki Foundation for Human Rights, the explanatory annex contains deliberately leading information, which "directly suggests the 'correct' way to vote. Information spots contain false, simplified information, use rhetorical and emotional manipulations and intentionally create a sense of threat in the recipient."

The group adds: "Human rights, including the rights of migrants and refugees, are fundamental and inalienable rights of every individual, and their protection should not be left to a politically motivated, populist referendum."

65. De slechte behandelingen van asielzoekers wordt o.a. door Global Detention Project (GDP) aangehaald:

"As Poland faces escalating challenges on its borders with both Belarus and Ukraine, the country has come under increasing criticism for its treatment of non-European asylum seekers and migrants, which has included forced pushbacks, deteriorating detention practices, and militarised border controls. While the country has responded generously to the millions of Ukrainians who have fled Russia's war on their country, anti-immigrant rhetoric remains prominent and foreigners from outside Europe are often viewed as security threats."

66. In het rapport "POLAND- JOINT SUBMISSION TO THE EUROPEAN COMMITTEE FOR THE PREVENTION OF TORTURE, IN PREPARATION FOR ITS 2022 VISIT TO POLAND MARCH 2022" maakte men reeds de volgende aanbevelingen:

"RECOMMENDATIONS

- Urgently review conditions inside migration-related detention facilities to ensure that detainees are treated humanely and in accordance with international standards, including the provision of adequate space; access to adequate health care and education for children; access to legal advice, information and assistance; adequate food; access to outdoor spaces; access to means of communication with the outside world.

- Repeal national legislation that allows the restriction of personal living space in detention facilities to 2 square meters.
- Respect the principle of non-refoulement in law and practice.
- Cease all push-backs, illegal expulsions and deportations at the Polish border with Belarus and ensure that all migrants are treated with respect and dignity and have full access to basic needs and services, including food, health care, shelter, clothing, protection and legal assistance.
- Carry out independent investigations into all reports of cruel, inhuman or degrading treatment of migrants by security forces and border guards in border regions.
- Cease immediately the arbitrary detention of migrants trying to cross the border between Poland and Belarus in conditions which are inhuman and degrading.
- Ensure that all asylum seekers have full access to asylum determination procedures and repeal legislation that denies access to individuals who cross the border "illegally."
- Repeal national legislation that disrespects the principle of non-refoulment and allows for the immediate removal and non-re-entry of asylum seekers who enter Poland "illegally."
- Urgently investigate reports of discriminatory treatment and possible detention of third country nationals fleeing the war in Ukraine: ensure that all refugees are given equal protection and treatment, in accordance with Article 3 of the 1951 Refugee Convention which stipulates that all member states "shall apply the provisions of this Convention to refugees with-out discrimination as to race, religion or country of origin."
- End the detention of all minors, both accompanied and unaccompanied, and ensure that this prohibition is respected in practice.
- While children are detained, ensure that they have access to adequate education and health care.
- Cease the detention of survivors of violence pending asylum and return Proceedings"

67. Hoewel de bestreden beslissing stelt dat Polen partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en er derhalve van uit kan worden gegaan dat de Poolse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM, bewijzen talrijke artikelen en rapporten het tegendeel.

68. De bestreden beslissing is in grote mate gebaseerd op het AIDA-verslag zoals geactualiseerd in 2024. Er dient opgemerkt te worden dat de verwerende partij een gedeeltelijke lezing van de beschikbare informatie heeft gedaan. De beslissing van de verwerende partij is bijgevolg niet voldoende gemotiveerd.

69. Allereerst heeft Polen, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, al meerdere malen mensen teruggestuurd naar hun land van herkomst zonder hun beschermingsbehoeften te hebben beoordeeld en dit in strijd met het beginsel van non-refoulement. Zo blijkt immers uit het verslag AIDA 2023 – update van 10.07.2024 – dat migranten geen toegang krijgen tot het Poolse grondgebied aan de grens en worden teruggestuurd naar hun land van herkomst zonder dat hun beschermingsbehoeften worden onderzocht:

« Polish-Ukrainian border: The situation at the Polish-Ukrainian border crossing points has been subject to specific policy since the beginning of the conflict in Ukraine (see chapter on Temporary Protection).

Polish-Belarus border: The majority of applicants submitted an application for international protection at the Terespol border crossing (787 persons), the second biggest number was registered at Bobrowniki (95 persons), although cross-border movement through this post has been suspended since 10 February 2023. At the same time, the number of refusals of entry on the border crossings with Belarus was 2,425.

As the situation on the Polish-Belarusian border showed in previous years, the actual number of persons seeking protection could have been much higher, since the problems with accessing the territory and the procedure on this border persisted for years, with a significant deterioration registered in 2021. Before 2021, persons applying at the border were mostly Russians with Chechen nationality. Since mid-2021 the number of asylum seekers and mi-grants seeking to enter Poland from Belarus significantly increased.

Belarus facilitated irregular migration to the EU in response to the EU sanctions,¹² while Poland refused to provide access to asylum procedures to those in need. The Border Guards started carrying out pushbacks by immediately sending back to Belarus those who managed to cross the border. In this context, national law was amended to include rules that would facilitate collective expulsions (see below, National jurisprudence),¹³ which are still in force at the time of writing. Pushback practices continued throughout 2023, with the border being increasingly militarised.

Testimonies collected by civil society organisations for 2023 include reports on the use of verbal and physical violence by the Border Guard officers towards migrants seeking to access Polish territory, such as use of firearms (the case of a Syrian national shot in the back is currently under investigation) and pepper-spray launchers.¹⁵ HFHR re-ported that at least 60 persons were found dead on both sides of the border since the beginning of the crisis in August 2021 (see also Healthcare). Missing persons and cases of family separation were also reported.

Médecins Sans Frontières (MSF) also confirmed that throughout 2023, their doctors treated injuries and harm caused to migrants who were pushed back at the Belarusian border.¹⁷ According to the MSF report, the 5.5m-high razor-wired, electronically surveyed wall at the Belarusian border, completed in 2022, increased

the risk of serious, and potentially deadly, injuries for those seeking protection in the EU, such as fractures and deep cuts of those who climbed the wall or fell off it.

In addition, MSF reported cases of people – including children and pregnant women – who were trapped in the area between the two borders ('death zone') for protracted periods, exposed to hunger, thirst and violence. These cases date back to 2021, but this area remains inaccessible to civil society and medical organisations, seriously restricting the possibilities to deliver care and assistance to those that try crossing the border through the woods.¹⁹ Moreover, humanitarian assistance provided by activists in the nearborder area continued to be criminalised.²⁰ For instance, when the group of activists threw food and clothes to the migrants on the other side of the wall, they were punished by the Border Guard, but the court held they did not act contrary to the regional law.”(p. 19-20)

70. Tot eind januari 2024 heeft het EHRM 11 zaken over pushbacks aan de Pools-Wit-Russische grens aan Polen meegedeeld. Het gaat om 23 aanvragen en 84 zaken over pushbacks aan de Pools-Wit-Russische grens aan Polen.

Het gaat om 23 aanvragen en 84 onderdanen van derde landen (16 minderjarigen), voornamelijk afkomstig uit Afghanistan (37 personen), Irak (26) en Syrië (16). De verzoekers beroepen zich onder meer op schendingen van de artikelen 3 en 13 EVRM en artikel 4 van het Protocol nr. 4 bij het EVRM, maar ook artikel 2. Het EHRM heeft eerder uitspraken gedaan tegen Polen, betreffende collectieve uitzettingen aan de Polen-Wit-Rusland grens voor de crisis van 2021. Volgens ngo's zijn deze zaken echter niet correct uitgevoerd.

In maart 2024 onderzocht het Comité van Ministers opnieuw de uitvoering van het arrest M.K. e.a. tegen Polen uit 2020 (app. nrs. 40503/17, 42902/17 en 43643/17), dat betrekking had op aanvragers aan de Pools-Wit-Russische grens die van plan waren hun aanvraag in te dienen voor aan de Pools-Wit-Russische grens die hun verzoek om internationale bescherming wilden indienen, maar herhaaldelijk de toegang werd geweigerd.

71. Amnesty International meldt in het verslag “Poland: cruelty not compassion at Europe's other borders” van 11 april 2022 al diverse pijnpunten.

72. In de eerste helft van dit jaar hebben 7.716 buitenlanders internationale bescherming aangevraagd in Polen, 79% meer dan in dezelfde periode een jaar eerder, blijkt uit officiële gegevens. Alleen al in juni vroegen 1.766 buitenlanders asiel aan, het hoogste maandtotaal in minstens zeven jaar. De meeste aanvragen (bijna 60%) kwamen van burgers uit Oekraïne en Wit-Rusland. Maar de grootste relatieve toename van het aantal aanvragen werd geregistreerd onder mensen uit Afrikaanse landen, waaronder Somalië (met een 11-voudige stijging) en uit het Midden-Oosten, waaronder Syrië (een verviervoudiging).

73. Gezien de tekortkomingen die reeds in het Poolse opvangsysteem zijn vastgesteld, heeft deze toename van het aantal aankomsten op Pools grondgebied ongetwijfeld niet geleid tot een verbetering van de huidige omstandigheden en lijkt de situatie die reeds zeer problematisch was enkel nog maar te verergeren.

74. De Poolse regering erkent zelf dat haar opvangsysteem volledig achterhaald is en een verzuimingspunt heeft bereikt, wat leidt tot refolement van migranten door de lokale autoriteiten.

75. Daarnaast worden de migranten die er toch in slagen het Pools grondgebied te bereiken uiteindelijk mishandeld en onmenselijk behandeld.

76. In die zin kan ook naar de alarmerende vaststelling van Amnesty International gewezen worden:

« Polen/Belarus: nieuw bewijs van mishandelingen toont hypocrisie van ongelijke behandeling asielzoekers
De Poolse autoriteiten hebben bijna tweeduizend asielzoekers willekeurig vastgezet die in 2021 de grens vanuit Belarus overstaken. Veel van deze mensen kregen te maken met mishandelingen. Ze werden gefouilleerd in onhygiënische, overvolle detentiecentra en soms zelfs gedwongen verdoofd en bewerkt met stroomstootwapens. Dat blijkt uit een nieuw onderzoek dat Amnesty International vandaag uitbrengt. Het contrast met het warme onthaal waarop vluchtelingen uit Oekraïne kunnen rekenen, is groot.

Na een rustigere periode in de winter, proberen nu weer meer asielzoekers Polen vanuit Belarus binnen te komen. In Belarus hebben ze geen toegang tot fondsen vanwege internationale sancties tegen Belarus. Ook lopen ze het risico dat de Belarussische politie hen lastig gevallen of oppakt vanwege hun illegale immigratiestatus. Bij de Poolse grens stuiten ze op prikkeldraad en sturen Poolse grenswachten ze keer op keer terug naar Belarus, soms wel twintig of dertig keer.

‘Asielzoekers die via de grens met Belarus Polen binnenkwamen, zitten nu vast in vieze, overvolle detentiecentra waar bewakers hen mishandelen en waar ze geen contact mogen hebben met de buitenwereld’, zegt Jelena Sesar van Amnesty International. ‘Velen van hen zijn gedwongen de grens over te gaan door Belarussische grenswachten.’

‘Deze gewelddadige en vernederende behandeling staat in scherp contrast met het warme welkom dat Polen biedt aan mensen die uit Oekraïne zijn gevlucht. Het gedrag van de Poolse autoriteiten riekt naar racisme en hypocrisie. Polen moet onmiddellijk zijn bewonderenswaardige compassie voor mensen uit de Oekraïne laten gelden voor alle mensen die zijn landsgrenzen oversteken om veiligheid te zoeken.

Willekeurige detentie en weersprekende omstandigheden in detentie

De Poolse grenswachten pakken systematisch mensen op die de grens oversteken vanuit Belarus en sturen hen met geweld terug de grens over. Soms dreigen ze daarbij met geweren. De overgrote meerderheid van

de mensen die het geluk hebben niet te worden teruggestuurd naar Belarus en asiel kunnen aanvragen in Polen, worden daar automatisch gevangengezet. Hun individuele situatie en de impact die detentie kan hebben op hun lichamelijke en mentale gezondheid wordt daarbij niet goed beoordeeld. Ze worden vaak voor lange en onduidelijke periodes vastgehouden in overvolle detentiecentra waar weinig privacy is en slechts beperkte toegang is tot sanitaire voorzieningen, artsen, psychologen of juridische bijstand.

Bijna alle mensen die Amnesty International interviewde gaven aan getraumatiseerd te zijn na hun vlucht uit conflictgebieden en maandenlang vastzaten aan de grens tussen Polen en Belarus.

Ze lijden ook aan ernstige psychologische problemen, zoals angststoornissen, slapeloosheid, depressie en frequente gedachten aan zelfmoord. Dit werd versterkt door hun onnodige detentie. Voor de meesten was er geen psychische hulp.

Opnieuw getraumatiseerd op een militaire basis

Veel van de mensen die Amnesty International sprak, hadden in het detentiecentrum in Wędrzyn gezeten. Daar zitten 600 mensen vast. De faciliteit is overvol, met 24 mannen in kamers van slechts acht vierkante meter.

In 2021 verkleinden de Poolse autoriteiten de minimum vereiste ruimte voor een buitenlandse gevangene van drie vierkante meter per persoon naar slechts twee. Het minimum dat de Raad van Europa voorschrijft is vier vierkante meter per persoon.

Mensen die in Wędrzyn hadden gezeten, vertelden hoe de bewakers nieuwe mensen begroeten met 'welkom in Guatánamo'. Veel van hen waren slachtoffer van marteling in hun thuislanden voordat ze afschuwelijke ervaringen hadden in Belarus en aan de Poolse grens. Het detentiecentrum van Wędrzyn is onderdeel van een militaire basis die nog in gebruik is. De faciliteit is omgeven met prikkeldraad en er is een constant geluid van de tanks, helikopters en geweren van militaire oefeningen in het gebied, wat veel mensen nieuwe trauma's oplevert."

77. Bovendien blijkt uit de bevindingen van het AIDA-rapport dat de toegang tot kosteloze rechtsbijstand problematisch is in Polen, zowel in de eerste bestuurlijke fase als in de beroepsprocedure. De gebrekkige toegang tot kosteloze rechtsbijstand in de administratieve fase houdt een tekortkoming in in de zin van richtlijn 2013/32. Het systeem is zeer inefficiënt en verzoekers om internationale bescherming worden in de praktijk nauwelijks juridisch bijgestaan.

78. Het verslag AIDA - update juli 2024 - bevestigt bovendien dat de juridische bijstand moeilijk te verkrijgen is en dat bovendien opgemerkt wordt door NGO's dat er geen volledige toegang is tot rechtshulp. Pushbacks vinden zo snel plaats dat wettelijke vertegenwoordigers vaak niet de kans krijgen om te reageren, zoals het overleggen van hun volmacht, en pas achteraf over de pushback geïnformeerd worden.

HFHR meldt dat de grenswacht soms de echtheid van de volmachten in twijfel trekt - vooral als het gaat om wettelijke vertegenwoordigers die geen professionele advocaten zijn (wat mogelijk is in administratieve procedures). Het is voorgekomen dat migranten hun volmachten hebben opgezegd onder invloed van grenswachten die hen naar verluidt misleidende informatie hebben gegeven, zoals het beloven van betere juridische bijstand.

79. Verschillende Europese rechtbanken stelden systemische tekortkomingen vast van het Poolse asielstelsel en besloten dat een transfert naar dat land een schending inhoudt van artikel 4 van het Handvest: « HFHR also reported cases in which the courts of other Member States decided not to transfer a person seeking protection to Poland under Dublin.[22] In a judgment from 5 September 2022, the Administrative Court of Minden found that due to existing deficiencies in the refugee reception system, returnees to Poland could be subject to in-human or degrading treatment, contrary to Article 4 of the EU Charter of Fundamental Rights.[23] A similar justification was given by the Administrative Court in Hanover (Germany) in a judgment of 7 October 2022, which considered the poor conditions in guarded centres for foreigners and the risk of nearly automatic detention.[24] Also, the Court in the Hague in the judgement from 31 May 2022, prevented a Dublin transfer to Poland based on the assumption that the independence of the judiciary in Poland is under serious pressure and that there are serious concerns about whether the universal human rights of the LGBTQ+ persons are respected in Poland.[25] However, in 2023 the latter Court generally upheld transfers to Poland, relying on interstate trust.[26]

Last but not least, on 15 June 2022, the Court in the Hague, examining the case of a person seeking international protection who was to be returned to Poland, asked the CJEU a preliminary question regarding the Dublin transfers to countries that, despite being members of the European Union, 'seriously and systematically infringe the EU law' ».

80. Voor al deze redenen is Polen niet in staat om adequaat in te spelen op de behoeften van asielzoekers en lijkt zij in plaats daarvan een beleid te voeren om de indiening van asielaanvragen te ontmoedigen.

81. Gelet op het voorgaande, zou de overdracht van de verzoekende partij naar Polen onder de Dublin procedure strijdig zijn met artikel 3.2 van de Dublin III Verordening en artikel 3 EVRM.

82. De verwerende partij voert slecht een eenzijdige lezing van haar informatie bronnen en houdt geen rekening met de informatie waarin de Poolse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld, in tegenstelling daarvan handhaaft een algemene abstracte en stereotype motivering, zonder aan te tonen dat Polen de verzoekende partij daadwerkelijk zal behandelen door haar toegang tot internationale bescherming

te garanderen, zonder dat haar ten onrechte de toegang tot internationale bescherming, effectieve toegang tot materiële bijstand en toegang tot gezondheidszorg wordt geweigerd.

83. Er is dus geen enkele garantie dat de verzoekende partij naar behoren behandeld zal worden. Bijgevolg heeft de verwerende partij gefaald in het voeren van een zo streng mogelijk onderzoek naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft zij zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980.

84. Bovendien, gelet op de afwezigheid van afdoende juridische bijstand en gelet op het gegeven dat er een kans bestaat dat verzoeker uitgewezen zal worden naar Eritrea, zijn de gevolgen in de praktijk eens zo cruciaal zijn bij de overwegingen betreffende een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM. Verzoeker brengt hiermee dan ook bewijs mee dat bij een eventuele verwijdering naar Polen, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat hij behoort tot een kwetsbare groep die in België wel degelijk als een asielzoeker beschouwd wordt, doch in Polen er niet met zekerheid gesteld kan worden dat dit het geval is. Dat dit wezenlijk obstakel in het bekomen van internationale bescherming een concretisering uitmaakt van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker. Verzoeker vreest terecht dat hij bij een eventuele terugkeer naar Polen een negatieve asielaanvraag zal krijgen en dus terug zal moeten keren naar Eritrea.

85. Verwijzingen naar algemene rapporten volstaan dan ook in eerste instantie om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde de migranten die terugkeren naar Polen conform de Dublin III-verordening. Verzoeker verwijst in onderhavig geval naar de beschikbare landeninformatie omtrent de behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen (al dan niet onder de Dublin III-verordening).

86. Dat Uw Raad eerder hieromtrent het volgende vast stelde: “De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Ja-bari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448).”

87. Er zijn dus wel degelijk structurele tekortkomingen betreffende de toegang tot de asielprocedure, met name de mogelijkheid tot kostenloze en adequate juridische bijstand; de gewelddadige houding van politie tegenover vreemdelingen, den mensonwaardige omstandigheden in de opvangcentra's.... Dat dit een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij de landeninformatie immers op zeer gefragmenteerde wijze aanhalen en de meest recente rapporten onvoldoende heeft onderzocht. Het gegeven dat verzoeker tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker inzake het reële risico op foltering of een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het hoeft geen betoog dat foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal deze feitelijkheden zich hebben voltrokken. Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege het gebrek aan voldoende opvang in menswaardige omstandigheden en toegang tot de asielprocedure met alle nodige procedurele waarborgen, onderlijnt verzoeker zoals hierboven aangegeven aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord en een schorsing van de uitvoering ervan dringt zich op.

88. Verzoeker wenst verder te benadrukken dat in geval van een uitwijzing van een asielzoeker, het aan de administratieve overheid toekomt om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit eens te meer indien de wetgeving van desbetreffend land recentelijk gewijzigd werd. Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen. Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Polen zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

89. Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij bovendien afdoend en deugdelijk moeten nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Polen. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing. Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij.

De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Polen. Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd.

90. De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Polen zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

91. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat Verzoeker in Polen een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om Verzoeker niet naar Polen uit te verwijzen. Indien België Verzoeker naar Polen uitwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

92. Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is:

« Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C 277/11, EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adresstaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen ».

93. Redelijkwijjs kan niet worden betwist dat de juistheid van de motivering van het genomen besluit een essentieel element van de wettigheid ervan vormt.

94. Artikel 3 van bovengenoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat :

"De vereiste motivering bestaat uit de vermelding in de akte van de juridische en feitelijke overwegingen waarop de beslissing is gebaseerd. Het moet voldoende zijn".

95. Onder adequate motivering wordt verstaan elke motivering die een redelijke basis vormt voor het betrokken besluit. Om adequaat te zijn, moet de motivering van de beslissing voldoende, duidelijk, nauwkeurig en concreet zijn. De omvang van de motivering moet in verhouding staan tot het belang van de beslissing.

96. Volgens vaste rechtspraak "houdt de verplichting van de autoriteit om een formele motivering te geven weliswaar geenszins een gedetailleerde weerlegging in van alle door verzoeker aangevoerde argumenten, maar wel de verplichting om verzoeker in kennis te stellen van de redenen die de bestreden maatregel hebben bepaald, in de vorm van een motivering die, zij het impliciet maar met zekerheid, een antwoord geeft op de wezenlijke argumenten van de betrokkene".

97. En dat: "de verplichting tot formele motivering waaraan het bestuursorgaan gebonden is, moet de geadresseerde van de beslissing in staat stellen de redenen daarvoor te kennen, door de motivering van de auteur duidelijk en ondubbelzinnig te maken, zodat de geadresseerde van de beslissing in voorkomend geval in het kader van een beroepsprocedure beroep kan aantekenen en de bevoegde rechter zijn toezicht daarop kan uitoefenen". De Commissie is van oordeel dat de lidstaten de verplichting tot motivering van de beslissing moeten nakomen en dat zij de bevoegde rechterlijke instantie in staat moeten stellen om de beslissing te toetsen.

98. Het is ook gebruikelijk dat "om een geïnformeerd besluit te kunnen nemen, de bevoegde autoriteit een grondig onderzoek naar de feiten moet uitvoeren, de informatie moet verzamelen die nodig is om een besluit te nemen en rekening moet houden met alle elementen van de zaak; deze verplichting vloeit voort uit het voorzichtigheidsbeginsel, ook bekend als de "zorgplicht".

99. Ook de controle van de wettigheid van een administratieve beslissing houdt onder meer in dat "de realiteit en de juistheid van de door het bestuursorgaan aangevoerde feiten worden geverifieerd, waarbij de rechter onderzoekt of het Besluit gebaseerd op een motivering die niet is aangetast door een kennelijke beoordelingsfout of een kennelijke feitelijke onjuistheid" (en of het bestuursorgaan "een grotendeels ontvankelijke, relevante en niet onredelijke beoordeling van de aan hem voorgelegde feiten heeft gemaakt").

100. Het gaat er ook om na te gaan of zij "feiten die niet uit het administratieve dossier blijken, niet als vaststaand heeft beschouwd en of zij in de materiële en formele motivering van haar besluit geen interpretatie heeft gegeven die gebaseerd is op een kennelijke beoordelingsfout".

101. Dit recht om te worden gehoord de betrokkene in staat moet stellen "op nuttige en doeltreffende wijze" alle elementen bekend te maken die zich verzetten tegen de vaststelling van de beoogde maatregel.

102. Het recht om te worden gehoord - als het als zodanig kan worden omschreven - vond plaats in een kwestie van notulen, hij had geen voorafgaande bijstand van een raadsman; hij kreeg geen informatie over

het soort beslissing dat de autoriteiten overwogen te nemen. Daarmee heeft de tegenpartij haar zorgplicht en het voorzorgsbeginsel geschonden.

103. In het onderhavige geval zal Uw Raad vaststellen dat verweerster niet de moeite heeft genomen om verzoeker te ondervragen over de elementen van zijn concrete situatie met betrekking tot zijn persoonlijke situatie alvorens het bestreden beslissing te nemen of dient minstens vastgesteld te worden dat verwerende partij de aangehaalde elementen door verzoeker niet grondig heeft onderzocht, in het bijzonder wat zijn gezinsleven betreft.

104. Uit het voorgaande volgt dat de verzoeker niet in staat is geweest de informatie met betrekking tot de schrijnende situatie in Polen naar voren te brengen.”

In een stuk van onbepaalde datum, neergelegd op 9 augustus 2024, wordt uiteengezet dat verzoeker noodopvang zou hebben gekregen vanaf 18 juli 2024. Het document van het burgerplatform vraagt om de vrijlating van verzoeker, opdat hij kan worden begeleid door hen.

2.3.2. In de nota met opmerkingen zet verweerder uiteen dat geen ernstig middel werd aangevoerd.

2.3.3. Bespreking

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

“Teneinde de rechten van de betrokkenen daadwerkelijk te beschermen, dienen, overeenkomstig met name de rechten die zijn erkend in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, juridische waarborgen te worden ingebouwd en dient een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen besluiten tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat te worden gewaarborgd. Teneinde de naleving van het internationale recht te waarborgen, dient een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen dergelijke besluiten zowel betrekking te hebben op de toepassing van deze verordening als op de juridische en feitelijke situatie in de lidstaat aan welke de verzoeker wordt overgedragen.” (overweging 19 van de Dublin III-Verordening).

De Raad brengt hierbij in herinnering dat het Dublinsysteem beoogt *“forum shopping”* te voorkomen (HvJ 21 december 2011, *N.S. e.a.*, C-411/10 en C-493/10, punt 79). De rechter waarbij een rechtsmiddel wordt ingesteld, wordt niet verzocht om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielverzoek op te dragen aan een lidstaat die wordt aangewezen naargelang het de verzoeker het beste schikt, maar om na te gaan of de door de Uniewetgever vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria op de juiste wijze zijn toegepast (HvJ 7 juni 2016, *M.G.*, C-63/15, punt 54).

In casu kan verzoeker, gelet op wat uitgebreid in de bijlage 26^{quater} kan gelezen worden, manifest niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder de relevante elementen met betrekking tot het risico van een onmenselijke en vernederende behandeling in Polen niet naar behoren zou onderzocht hebben. Evenmin blijkt hieruit dat verweerder geen oog zou gehad hebben voor de realiteit van de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Polen en dat hij zich enkel zou beperkt hebben tot een louter theoretische benadering van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel (GEAS) en de verdragen en richtlijnen die gelden in Polen en op grond hiervan ervan uitgaat dat Polen net zoals België een land is waar de mensenrechten gerespecteerd worden, en waar democratische instellingen een rechtvaardig en eerlijk onderzoek van een asielaanvraag zouden garanderen.

Meer bepaald blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid en concreet onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verweerder komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Polen deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn interview van 10 juli 2024. Hij steunde zich bij zijn beoordeling op het AIDA-landenrapport voor Polen van 2023, laatste update op 13 juni 2024, en op het rapport *“Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Poland”* van 30 mei 2023.

Op grond van artikel 3, tweede lid, van de Dublin III-Verordening is het niet mogelijk om verzoeker over te dragen aan Polen, als ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. De bestreden beslissing beoordeelt of bepaalde tekortkomingen onder artikel 4 van het Handvest vallen, wat enkel mogelijk is wanneer de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, alvorens er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgegaan kan worden.

Verweerder trekt in de bestreden beslissing duidelijk de aandacht op het feit dat verzoeker een Dublin-terugkeerder is. De bestreden beslissing haalt passages aan in het AIDA-rapport die handelen over Dublin-terugkeerders en die steun vinden in dit rapport dat zich in het administratief dossier bevindt. Verweerder is niet blind gebleven voor de kritische bemerkingen die uit dit rapport zijn gebleken.

Het louter aanwijzen van passages uit het AIDA-rapport of uit andere landeninformatie volstaat niet om het beeld dat naar voor komt uit de bestreden beslissing te doorprieken als kennelijk onredelijk, gelet op het feit dat eventuele tekortkomingen op zich niet leiden tot een systematisch en structureel falen zoals hiervoor toegelicht.

Het Hof van Justitie heeft in dit verband ook besloten dat meningsverschillen tussen de autoriteiten en de rechterlijke instanties van de verzoekende lidstaat, enerzijds, en van de aangezochte lidstaat, anderzijds, over de uitlegging van de materiële voorwaarden voor internationale bescherming niet aantonen dat er sprake is van systeemfouten (HvJ 30 november 2023, nr. C-228/21 e.a., punt 142). Indien er bij de overdracht of als gevolg daarvan geen sprake is van systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken in de aangezochte lidstaat, kan de rechter van de verzoekende lidstaat deze laatste lidstaat evenmin dwingen om een verzoek om internationale bescherming zelf te behandelen op grond van artikel 17, eerste lid, van de Dublin III-Verordening omdat er volgens hem in de aangezochte lidstaat een risico op schending van het beginsel van non-refoulement bestaat (*Ibid.*, punt 152).

Specifiek over de verklaringen van verzoeker en zijn persoonlijke situatie bij een overdracht naar Polen, kan het verzoekschrift niet worden gevolgd dat verzoeker in Polen werd of zou worden mishandeld.

Verzoeker verklaarde immers het volgende:

“In Polen hebben ze verplicht mijn vingerafdrukken af te geven. Ze namen me mee naar een politiebureau en sloten me 2 dagen op zonder enige uitleg. Ik gaf de vingerafdrukken ergens anders af maar daarna hebben ze me 10 dagen in Viala Podlaska geplaatst. Ik heb geen asiel aangevraagd of interview afgelegd.” (DVZ-verklaring van 10 juli 2024, p. 12).

De verwijzing naar de informatie die verzoeker thans voorlegt over de situatie aan de Wit-Russische-Poolse grens sinds 2021 volstaat niet om een verband met zijn individuele situatie aan te tonen, temeer nu uit verzoekers verklaringen is gebleken dat hij voor de reis van Wit-Rusland naar Polen 100 USD betaald heeft aan een taxichauffeur (DVZ-verklaring van 10 juli 2024, p. 13), hij op 13 juni 2024 in Polen werd geregistreerd (Eurodac), er ongeveer twee weken heeft verbleven (DVZ-verklaring van 10 juli 2024, p. 15) en dan de trein nam om via Duitsland naar België te reizen waar hij op 2 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende (bijlage 26).

De Poolse autoriteiten hebben uitdrukkelijk ingestemd met de terugname van verzoeker en hebben erom verzocht om minstens zeven werkdagen op voorhand in kennis te worden gesteld van de komst van verzoeker.

Verzoeker zal naar Polen kunnen terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en zal aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid geboden rechten.

De Raad merkt op dat uit het AIDA-verslag blijkt dat, hoewel kosteloze bijstand in principe wordt voorzien voor asielzoekers, dit systeem wordt geplaagd door tekortkomingen. Deze vaststelling doet echter niet besluiten dat dit voor verzoeker leidt tot een risico op schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt verder vast dat de vaststellingen of bemerkingen waarnaar verzoeker verwijst geen betrekking hebben op omstandigheden waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker er zelf in dreigt terecht te komen, op situaties waarvan niet vaststaat dat ze zich actueel nog voordoen of zaken betreffen die onvoldoende zwaarwichtig zijn om eruit te kunnen deduceren dat er een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, bestaat.

Evenmin toont verzoeker aan dat hij moet worden beschouwd als een Dublin-terugkeerder met een bijzondere kwetsbaarheid. Tijdens het Dublin-interview verklaarde verzoeker dat zijn gezondheidstoestand goed is (DVZ-verklaring van 10 juli 2024, p. 13). Een centrumarts heeft overigens na consultatie vastgesteld dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een schending zou kunnen inhouden van artikel 3 van het EVRM (attest van 2 augustus 2024). Ook het document van het burgerplatform dat thans voorligt, werpt hier geen ander licht op.

De Raad benadrukt tevens dat verzoeker een jonge alleenstaande man is die niet aannemelijk maakt dat hij een kwetsbaar persoon is. Uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat hij reeds jaren rondreist en hierbij verscheidene landen heeft doorkruist. Hij verklaart in 2020 Eritrea te hebben verlaten, waarbij hij door Ethiopië, Soedan en Zuid-Soedan is gereisd en er verbleef tot 2024. Hij is vervolgens via Oeganda en de Verenigde Arabische Emiraten naar Wit-Rusland gereisd. Hieruit blijkt dat verzoeker een grote zelfredzaamheid heeft.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

“Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene verklaart gezond te zijn. Tot op heden bracht de betrokkene geen medische attesten of andere objectieve elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Verzoekers betoog werpt evenmin een ander licht op het volgende motief:

“Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.”

Het recht om te worden gehoord – dat onderdeel uitmaakt van de rechten van verdediging – is niet geschonden, nu verzoeker via het interview dat plaatsvond op 10 juli 2024 wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld alle volgens hem relevante informatie aan te brengen bij het bestuur. Daarenboven wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU*, punt 38). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet treffen van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden (*Ibid.*, punt 40). Uit de bespreking hoger blijkt dat dit niet het geval is.

De Raad concludeert gelet op al het voormelde dat er geen sprake is van een schending van de artikelen 3 en 18 van de Dublin III-Verordening. Het blijkt niet dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht naar Polen geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Polen. Verzoeker toont niet aan dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende formeel zou hebben gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling.

Het middel, dat geen andere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, is niet ernstig.

Bijgevolg is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP